

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ: СЛОБОДАНКА МАРЈАНОВИЋ, УМЕТНИЦА СА РУДНИКА

Живи своју уметност

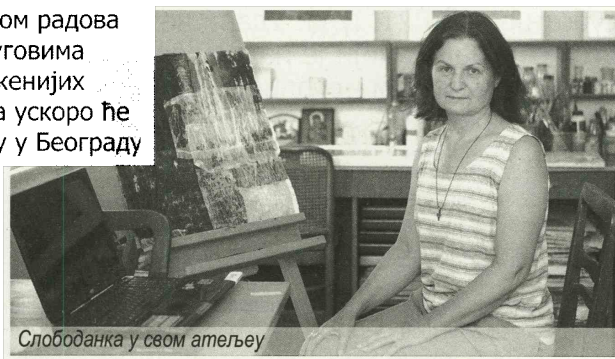
Слободанка се бави израдом радова од папира. У стручним круговима слови за једну од најзапаженијих уметница у овом домену, а ускоро ће имати самосталну изложбу у Београду

Слободанка Марјановић, уметница са Рудника стваралаштво је започела са осликавањем икона пре више од две деценије, а онда се определила за израду радова од папира који су јој велика инспирација, с тим што није запоставила ни иконе. Прва искуства при изради радова од папира стекла је на једној међународној колонији. Сада папире сама прави и од њихових комада израђује веће колаже и углавном их излаже на изложбама по циклусима.

– До сада сам имала доста самосталних изложби под различитим називима – Траг, Време, Зидови храма, Запис тишине, а недавно сам боравила на међународној колонији, симпозијуму у Чачку којој су присуствовали и уметници из иностранства, где сам направила нове папире. Тренутно радим нови циклус за изложбу на тему: „Запис воде“. Мој унутрашњи монолог ме покрене да радим на неком циклусу, а најновије радове из циклуса запис воде ускоро изложују у Београду. Вода је материјал који памти, а инспирација ми је био чаробан звук преко неких камења, а новина на изложби биће и видео запис воде управо са тим звуком – прича Слободанка.

У уметничким и стручним круговима препознатљива је по изради ових радова, а пре двадесет дана радове је изложила на балканској изложби у Сарајеву, где је осим ње радове презентовало 20 уметника из Србије и 40 из иностранства. Њен рад краси зидове Националне галерије у Сарајеву, а по позиву била је и учесник на изложби у Италији. Ту су и колективне изложбе у Немачкој, Словачкој, Финској, Француској, Хрватској, БиХ, а до сада је имала око 200. Учесник је и многобројних колонија, а самостално је излагала на 13 изложби.

– Моји радови се налазе у разним колекцијама, између осталог у Америци, Италији, у Србији у институцијама културе, али и у приватним колекцијама. Сви су

Слободанка у свом атељеу

тематски обједињени и представљају једну целину. У зависности од величине галерије, зависи и број изложених радова на самосталним изложбама. На пример, лане на изложби у Пријепољу, где је велика галерија изложила само око 30 радова – појашњава она.

Посебно место за њу има међународна колонија „Природа и уметност“ у Осечини код Ваљева коју организује Ђорђе Станојевић и где долазе сјајни уметници, а ради се са материјалима из природе – земљом, каменом, дрветом. Направљени радови су део колекције те колоније.

Папир сама прави од танких папира које тонира са пигментима од којих ради колаж слике. Иако израда папира одузима време, по њеним речима, не гледа на сат, јер када је понесе инспирација време није ни битно, па папире прави у даху.

– Када спремам изложбу, прво идеју разрађујем у глави, потом правим папире, а онда радове и за то ми треба око пола године до годину дана, с тим што не радим свакодневно. Све то заједно ме испуњава. Члан сам УЛУС-а и имам статус самосталног уметника, одазивам се на конкурсе и стално сам у неком радном процесу. Једноставно, човек живи своју уметност. Време је тако да уметници углавном сами снесу трошкове и материјала и друге; трошкове транспорта, а многе галерије не финансирају ни каталог. Циклуси нису за продају, али правим мање колаже које продајем у галеријама. Радове правим у разним форматима, од мањих до већи, оних 2 X 3, па и већих. Код нас се углавном зна ко се бави папиром, а број таквих је свакако мањих од оних који се бави другим врстама

уметности. На међународној колонији „Уметност и папир“ човек може нешто ново да научи, али и да сагледа где му је место – додаје Слободанка.

Лане је у Дому културе на Руднику организовала дечју радионицу о ручној изради папира, а након тога уприличена је и изложба њихових радова, а како су деца основношколског узраста заинтересована за даљи рад, постоји могућност да се радионица поново организује током овог месеца.

– Основни мој мотив за покретање радионице је био да се створи публика, пошто је Рудник дуго времена био без културних догађања, а млади су одрастали без изложби, позоришта. Радионицу је свесрдно подржао Рудник и флотација „Рудник“ и горњомилановачки Културни центар – објашњава ова уметница.

Почетак њеног уметничког живота је прича за себе. Како је истакла, кад је човек спреман за неке ствари, оне се и догоде.

– На иконе сам кренула из потребе да се негде као личност скупим, јер сам била потпуно затечена догађањем у нашој земљи и њеним распадом. Требало је да се бавим нечим што ће ми заокупирати пажњу и кренула сам са израдом икона и копија рукописних књига, што је занатски врло интересантно. Ушла сам у колонију Свети Прохор Пчињски, почела да излажем, конкурисала и постала члан Удружења. Потом сам кренула да радим папир, пошто сам желела да на ручно рађеном папиру радим копије рукописних књига. Онда ме је папир потпуно опчињо и постао моја преокупација преко које могу да се изразим на најбољи начин – закључила је она. С. М. Р.